

Rozhovory o živote 4

Michail Veličko

kandidát ekonomických vied.

Video s českými titulkami: [TU](#)

OBSAH: Riadiace procesy psychiky | Videnie a chápanie sveta | Slová a obrazy | Kaleidoskop a mozaika | Hmat | JA | Boh RA | Jazyk a obrazy | Hlavná funkcia jazyka | Trojjednota | Miera | Čo judaizmus tají | Emócie | Naladenie emočno-zmyslového stavu | Mrak na duši | Biopolia orgánov | Láska

MV: Minule sme hovorili o štruktúre psychiky. Odhalili sme 4 základné typy režimov psychiky a jeden doplnkový, ktorý si ľudia vytvorili sami. Keď sa do organizmu zavádzajú rôzne druhy psychotropných látok, pod vplyvom ktorých sa mení vnímanie sveta a fyziológia vyššej nervovej činnosti, tak dochádza aj k zmene fungovania celej psychiky jedinca. Tento typ štruktúry psychiky vo väčšine prípadov k ničomu dobrému nevedie, pretože nastavenie biopoľa organizmu sa v tejto variante odlišuje od toho genetický prednastaveného. Tento typ je teda možné označiť ako neprirodzený. Bohužiaľ musíme konštatovať, že ľudia trvajú na tom, že je to normálne. Normálne v tom zmysle, že štatisticky tento stav ľudia považujú za normálny.

Zaujímavé je však niečo iné. Raz v televízii bežala relácia na tému „kultúrneho pitia“. Opakovane tam zaznela jedna otázka. Spiť sa do straty vedomia, je ešte pochopiteľné... Cieľom je predsa navodiť si stav blaženosti, utiecť od objektívnej reality ako takej. Ale načo je dobré „kultúrne piť“? Odpoveď na túto otázku však nezaznela, aj keď ju v relácii zadali viackrát. To bolo v krátkosti k minulej téme a teraz budeme pokračovať ďalej.

[Riadiace procesy psychiky](#)

Ak budeme psychiku posudzovať ako informačno-algoritmický systém, tak psychika v podstate rieši určité riadiace úlohy. A preto musíme mať jasnú predstavu o tom, čo sa všeobecne pod riadením rozumie, a ako prebieha v kontexte jednotlivých technických, sociálnych a prírodných procesov. Ako organizovať riadiace procesy, a ako vstúpiť do už existujúcich procesov riadenia. V procesoch riadenia neposlednú rolu zohráva **predvídanie** toho, čo sa stane s objektom riadenia pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien objektu a pod vplyvom samotného riadiaceho procesu. A dokonca, aj keď si neuvedomujeme že psychika nejakým spôsobom rieši úlohu predvídania, no aj tak ju rieši.

Je dôležité si uvedomiť, že *hlavnou úlohou videnia sveta a chápania sveta je vykonávať mnohovariantné modelovanie priebehu udalostí takým tempom, ktoré predstihuje priebeh samotných udalostí* kvôli tomu, aby sme z množstva variant mohli vybrať práve tú jednu, ktorá sa bude realizovať. Prípadne, vybrať množinu vzájomne vložených variant, ktorá bude umožňovať prechod od jednej varianty k druhej, ak sa niektorá z nich v dôsledku rôznych príčin ukáže byť nerealizovateľná.

[Videnie a chápanie sveta](#)

Preto vzniká otázka: Čo je to **videnie sveta**? Čo je to **chápanie sveta**? Aké existujú ich možné varianty, a ktorá z týchto variant má pre nás prednosť, z pohľadu efektivity ako nástroja na riešenie úloh predvídania.

V podstate, psychológia aj filozofia v tej podobe ako ich poznáme vznikali skôr, než bolo v odboroch aplikovanej vedy zistené, že *informácia je objektívnou kategóriou existencie Všemíru*¹. Rovnako objektívna ako **matéria**, z ktorej je Všemír nejakým spôsobom

---

¹ Vesmír, Všemír = VšeMi^er^a = Množina mier (kódovania informácií) všetkého čo je.

sformovaný. Preto jazyk filozofie a psychológie v prípadoch, keď sa hovorí o videní a chápaní sveta, nie je presne pojmovo a terminologicky definovaný, a tak to, o čom ide reč, nie je vždy možné jednoznačne spojiť s tým, čo sa vybavuje v psychike každého z nás. Ničmenej *chápanie sveta* v psychike každého z nás existuje a existuje aj *videnie sveta*, a obe sú určitým spôsobom navzájom prepojené. Sú prepojené takým spôsobom, že *chápanie sveta* nie je možné bez existencie nejakého jazyka. Teda artikulovanej reči ktorou rozprávame alebo nejakého jazyka vyjadreného v symboloch. A *videnie sveta* je možné aj bez takýchto jazykov, pretože ono predstavuje informačný duplikát sveta, ktorý sa určitým spôsobom formuje v psychike človeka a je nesený na materiálnom nosiči, ktorým je náš organizmus.

Slová a obrazy

Existuje taká veta (*"Глокая куздра штеко будланула бокра и курдячит бокрѣнка"*), v ktorej sú použité gramaticky významné časti slov poskladané z nezmyselných zvukov, a napriek tomu sa dá určiť hrubý zmysel tejto vety, (napr. *vyčleniť slová ženského a mužského rodu, sloveso a podobne*). Táto veta je pripisovaná sovietskemu lingvistovi, akademikovi Ščerbovi, ktorý ju vždy predkladal svojim študentom na ich prvej prednáške. Tí boli z nej šokovaní, ale on sa napriek tomu domáhal, aby mu ozrejmili jej zmysel. Študenti sa teda pokúšali o jej rozbor, slovo po slove, a vyjadrovali svoje odhady, čo ktoré slovo môže znamenať. Je to popísané v Uspenského knihe "Slovo o slovách". Je to zaujímavé rozprávanie, takže až budete mať čas, tak si ju prečítajte. V čom spočíva problém v pochopení tejto vety? Slovo existuje, ale nedá sa s ním spojiť žiadny obraz. A všetky problémy chápania sú spojené práve s tým, či je alebo nie je možné priradiť k slovám adekvátne obrazy. Môžeme preto povedať, že **pojmem – to je vzájomná a jednoznačná zhoda slov daného jazyka a obrazov v psychike človeka** sformovaných v jeho vnútornom svete. Samotné obrazy môžu byť nejakým odrazom objektívnej reality ale môžu to byť aj plody jeho vlastnej predstavivosti. No pojem, ten každopádne znamená vzájomnú a jednoznačnú zhodu slov nejakého jazyka a obrazu vnútorného sveta.

Ak odstránime jazyk, čo ostane? Ostanú iba obrazy.

Celú množinu pojmov a vzájomných väzieb medzi nimi, ktoré existujú v psychike človeka, môžeme nazvať chápaním sveta.

A celú množinu obrazov, s ktorými sa spájajú pojmy tvoriace naše chápanie sveta, môžeme nazvať videním sveta.

Takto sme to prijali v Konceptii sociálnej bezpečnosti. A ďalej vznikajú otázky: Aké môže byť videnie sveta, s ktorým je cez „slovnú zásobu“ spojené chápanie sveta? Prečo je vlastne nutný jazyk, ak existuje videnie sveta a možno ho nejakou formou odovzdať?!

Realita je taká, že videnie sveta a jazyk sú vzájomne prepojené prostredníctvom morálky. Jedným z jasných príkladov na túto tému je film Leni Riefenstahl o zjazde nacistickej strany, ktorý sa konal v roku 1934. Režiséru Leni Riefenstahl považujú za génia kinematografie 20. storočia. Film „Olympiáda“, ktorý natočila o berlínskej olympiáde, mnohí považujú za jeden z najlepších filmov všetkých čias o športe. Keď ho točila, boli nasnímané kilometre filmu, všetko to prezrela a zostrihala. Prvýkrát boli použité nové spôsoby nakrúcania a montáže, ktoré sa neskôr stali klasikou v športovej dokumentaristike. A tak sa stalo, že Leni Riefenstahl žila v Tretej ríši, kde aj pracovala a natočila film, ktorý dostal názov "Triumf vôle". Tento film v mnohých krajinách zakázali premietiť, pretože je považovaný za nacistickú propagandu a mnohí činitelia nacistického Nemecka boli v 30-tych rokoch

presvedčení, že Leni Riefenstahl urobila svojím filmom pre šírenie nacizmu ďaleko viac, než ktorýkoľvek iný propagandista hitlerovskej strany.

A teraz sa skúsme na ten istý film, na to isté poradie scén pozrieť z inej morálno-etickej pozície. Ak ho nenazveme "Triumf vôle", ale "Zbožstvenie podriadenosti"², potom všetko zapadne na svoje miesta. Poradie scén zostane rovnaké a film sa stane jasným antifašistickým filmom. Hoc zdanlivo sa nič nezmenilo, veď scény zostali rovnaké.

Kaleidoskop a mozaika

Aké teda existujú typy videnia a chápania sveta?

Existuje jedna detská hračka, volá sa **kaleidoskop**. Tvorí ho hranol, ktorého vnútorný povrch je zrkadlový, tvorený zvyčajne tromi hranami. Hranol sa jedným koncom opiera o plochú nádobku, v ktorej sú rôznofarebné sklíčka. Jedna strana nádoby sa dotýka čelnej strany hranola a druhá je zakrytá matným sklom, a na opačnom konci hranola je otvor, ktorým sa ľudia pozerajú. Ak sa kaleidoskop otáča, sklíčka vytvárajú rôzne vzory a vnútorné zrkadlo hranola ich mnohonásobne kopíruje, takže vzniká z toho veľmi zaujímavý obrázok. *Kaleidoskop je charakteristický tým, že jeho prvky nie sú medzi sebou navzájom spojené.*

A na druhej strane existuje žáner výtvarného umenia, ktorý sa nazýva **mozaika**, alebo vitráž. Tá sa napokon tiež skladá z prvkov, ktoré sú zdalo by sa neúplné, avšak sú vzájomne prepojené a vytvárajú jednotný obrázok. Tento obrázok, ak sa jedná o štýl výtvarného umenia, tak či onak súvisí s tematikou výtvarného umenia a objektívnou realitou. Pre všetky prvky mozaiky je charakteristické to, že každý z nich sa musí nachádzať na svojom mieste. Táto jeho poloha je podmienená aj ostatnými prvkami mozaiky, celkovým obrazom, ktorého je súčasťou, a jeho vlastnej úlohe v tomto obraze. Pokiaľ z mozaiky odoberieme jeden jej prvok, tak ju poškodíme. A pokiaľ mozaika nedisponuje potrebným rozlíšením, t.j. detailnosťou, môžeme niektorý z fragmentov odstrániť a nahradiť ho iným detailnejším fragmentom.

Tieto dva obrázky — kaleidoskop a mozaika, nám dávajú predstavu o dvoch základných typoch ľudského videnia a chápania sveta. Teda:

— buď je všetko vzájomne prepojené, a potom ide o mozaikové videnie a chápanie sveta,
— alebo ide o kaleidoskop, ktorý môže obsahovať mnoho zaujímavých faktov a detailov avšak roztrieštených, pretože väzby medzi nimi sa tvoria inak, vznikajú akoby viac-menej náhodne, teda v zmysle štatistických zákonitostí, avšak nie v zmysle tých objektívnych príčin a následkov, ktoré existujú v reálnom svete. Sú to štatistické zákonitosti neobjektívneho sveta, štatistické zákonitosti reakcie psychiky, ktorá si nesie toto kaleidoskopické vnímanie sveta na objektívny svet. T.j. tieto súvislosti sú diktované tým, ako náhodne psychika vníma objektívny svet, a preto sú nepredvídateľné.

Keďže svet sa mení a menia sa aj súvislosti, tak sa nepretržite mení aj videnie a chápanie sveta. Kaleidoskopické videnie a chápanie sveta, v ktorom je všetko roztrieštené a náhodné, je veľmi zlým modelom pre modelovanie priebehu udalostí vo svete rýchlejším tempom, než je ich reálny priebeh, v dôsledku čoho si nemožno vybrať varianty správania.

Druhým typom je mozaikové videnie a chápanie sveta, u ktorého je všetko vzájomne prepojené, a ak je niektorá časť málo podrobná, objaví sa súbor nových pojmov, nových elementov vnímania sveta, a medzi týmito novými a predchádzajúcim systémom vzniknú

---

² Podriadenosť – zrieknutie sa vlastnej vôle ako predĺženej ruky svojho svedomia. Potlačenie svedomia v prospech toho, koho som sa rozhodol na slovo poslúchať ako „božskú“ autoritu. Byť bez vlastnej vôle = byť biorobotom v službách vôle a cieľov niekoho iného.

nové vzájomné väzby. Avšak aj mozaikové vnímanie sveta môže byť ďalej predstavené v dvoch variantoch:

1. formovanie mozaiky prebieha smerom od jednotlivosti k celku.
2. formovanie mozaiky, jej rozvoj a podrobnejšie členenie, prebieha smerom od celku k jednotlivosti.

Poviete si, aký je teda vlastne rozdiel medzi týmito dvoma mozaikami? Rozdiel je približne taký, ako keď si objednáte nejakú stavebnicu a príde vám krabica plná všelijakých dielikov a návod na zloženie tam nie je. Nemáte predstavu o celkovom vzhľade výrobku. Dielikov je príliš veľa a v absolútnej väčšine prípadov nedokážete na prvý pokus bezchybne poskladať stavebnicu tak, ako by mala vyzeráť, pretože niekde urobíte chybu. Ak ale máte celkovú predstavu o tom, čo by malo na výstupe vzniknúť, potom tento technologický proces skladania určitého celku z veľkého množstva dielov pravdepodobne zvládnete.

*Z toho vyplýva, že ak proces formovania (obrazu) mozaiky, jej rozvoj a podrobnejšie rozčleňovanie, prebiehajú v smere – **od celku k jednotlivosti** – tak celý proces je stabilnejší a odolnejší voči rušeniu, než proces formovania mozaiky v smere **od jednotlivosti k celku**.*

Hmat

Podme sa pozrieť na náš život. Ako sa formuje obraz sveta každého z nás? Keď prichádzame na svet, obraz sveta v našej psychike je v akomsi počiatočnom štádiu. Ak sa niekto narodí s poškodeným systémom zmyslových orgánov a je od narodenia slepý a hluchý, tak jeho osobnosť sa nemôže formovať, pretože psychika nedostáva žiadne informácie. Videnie a chápanie sveta neexistujú a v podstate tak vznikne ľudský organizmus s informačno-algoritmickým zabezpečením na úrovni niekde medzi svetom rastlín a živočíchov. Tak tomu bolo po celé stáročia, až do 20. storočia, keď boli vyvinuté metódy pedagogickej socializácie takýchto detí (*keď sa predsa len podarilo obísť neexistujúce kanály videnia sveta, a prostredníctvom hmatu preniknúť do ľudskej duše a nejakým spôsobom sformovať videnie a chápanie sveta*).

JA

A keď sa dieťa narodí s normálnym, štandardným súborom zmyslov? Podme si spomenúť, ako sme sami vyrastali. Čo je to vlastne uvedomenie si svojho JA? V prvom rade je to hlavne uvedomenie si svojho hmotného tela. Obraz videnia sveta a obraz chápania sveta sa formuje prostredníctvom nášho JA. Ale vzhľadom k Všemíru je naše JA určitá veľmi, veľmi malinká čiastočka, ktorá pôsobí a na ktorú spätne pôsobia iné takéto podobné čiastočky Všemíru, ktoré sa dostávajú do okruhu vnímania našich zmyslových orgánov. Z toho vyplýva, že my všetci po dlhú dobu žijeme tak, že formujeme svoje videnie sveta buď kaleidoskopicky, alebo mozaikovo ale vždy **JA-centricky** – pretože JA je vo vedomí väčšiny ľudí predovšetkým samotné telo. A tak sa na tele objavuje oblečenie, u žien kozmetika, automobil, byt, dom a rozširuje sa to všetko od vlastného milovaného JA ďalej až k hraniciam Všemíru.

Ak rozum narazí na hranice svojho videnia sveta, neznamena to, že svet ďalej za týmito hranicami neexistuje. Nasleduje proces dopĺňovania toho, čo sa nachádza vo vlastných hraniciach videnia sveta cudzími výmyslami o tom, čo sa nachádza za hranicami videnia sveta. Takto potom vznikajú bizarné predstavy ako napríklad, že zem je obrovská placka, ktorá leží na chrbte slonov, ktorí zasa stoja na pancieri obrovskej korytnačky, a tak podobne... V podstate na základe takéhoto videnia sveta sa kontinuálne po celé pokolenia rozvíjala celá veda. Newton kedysi povedal: „*To, že som videl ďalej ako ostatní, bolo iba preto, lebo som stál na chrbte veľikánov.*“

Dokonca aj keď budeme tvrdiť, že stojíme na chrbte minulých generácií, a preto vidíme o čosi ďalej než oni, tak stále sa (aj napriek tomu) pozeráme z toho istého bodu, v ktorom sa vo Vesmíre ľudstvo práve nachádza, takže ide o jednostranný pohľad. Otázka teda spočíva v tom, či ten obraz sveta, ktorý nám vykresľuje naše JA-centrické chápanie sveta (*založené na JA-centrickom chápaní a videní sveta*) je adekvátny.

[Boh RA](#)

Epocha pred a krátko počas 19. storočia bola charakteristická tým, že vo vede panovali dosť slobodné názory. To, čomu dnes hovoríme mainstream neexistovalo, a aj preto bola o dosť väčšia sloboda vo vyjadrovaní názorov ako dnes. Vzdelávacie systémy tiež neboli natoľko všeobecne rozšírené, takže určité množstvo ľudí sa venovalo sebazvdelávaniu intenzívnejšie než dnes. A v oblasti ich záujmov sa vydávali aj knihy. Jedna z takýchto kníh – *"Kniha pre prvé čítanie"* od Vodovozova – rozpráva o videní a chápaní sveta starovekých Egypťanov. Podľa ich názoru, ako píše Vodovozov, boh Rá predstavoval sám o sebe 4-jedinú bytosť. Tieto štyri božské podoby by bolo možné dnešným jazykom nazvať:

<i>hmota</i>	- to, čo existuje,
<i>duch</i>	- to čo preniká hmotou a dokáže jej vdýchnuť pohyb a vedomie,
<i>priestor</i>	- ktorý vyplní hmotu a duch, a
<i>čas</i>	- v ktorom sa hmotu a duch nejakým spôsobom mení.

Keď sa pozrieme na modernú fyziku, tak časopriestorové kontinuum je zaplnené hmotou rôznych agregátnych stavov – skupenstiev. Ak vykonáme ich analýzu, potom zistíme že materiál sa delí do dvoch kategórií:

— Fyzické polia.

— A Rôzne druhy elementárnych častíc, ktoré v závislosti od vzájomných väzieb predstavujú buď samostatné častice, alebo plazmu, prípadne látky v tvrdom, kvapalnom či plynnom stave.

Scientológovia tvrdia, že vraj Hubbard urobil obrovský vedecký objav. Vytvoril systém chápania sveta na základe kategórií MEST (matter, energy, space, time):

Hmota, Energia, Priestor, Čas – v ktorom sa nachádza človek označený písmenom θ (théta). Celý systém sa nazýva Théta-MEST. Tu vo všetkom, čo predstavuje MEST môžeme opäť identifikovať staroegyptského boha Rá.

A théta? Théta bola oddávna v rôznych ezoterických tradíciách symbolom ľudskej duše. To písmeno tvorí taký ovál vodorovne preškrtnutý vlnkou, takže v mnohých ezoterických tradíciách bola symbolom duše a jeho horná polovica označovala nevtelenú fázu existencie duše (*t.j. stav keď duša žije, ale nemá telo*) a dolná polovica označovala vtelenú fázu existencie duše. Takže théta bola v podstate takým symbolom cyklu prevetľovania duše.

Auditórium: Ako jing a jang?

MV: Áno, niečo na spôsob jing a jang. Až na to, že symbol „☯“ je guľatý, a písmeno „ θ “ je zvisle postavený ovál a obsahuje tiež vlnku.

Auditórium: V ruskej azbuke sa tomu písmenu hovorilo Fita.

MV: Áno, v ruskej azbuke sa tomu písmene hovorilo Fita, ale potom zmizlo. Odstránili ho ako nepotrebné.

Auditórium: Po revolúcii, alebo ešte pred ňou?

MV: Hovorilo sa o tom už pred revolúciou, ale bolo odstránené až po nej spoločne s písmenom v tvare prečiarknutého mäkkého znaku a tvrdým znakom.

Auditórium: Dočasnou vládou?

MV: Nie je podstatné, či to bola dočasná vláda alebo nie, podstatným je to, prečo to urobili, aké mali dôvody... Ak budeme predsa len vychádzať z toho, že ruský jazyk je predovšetkým fonetické písmo, potom ak existovali písmenká, tak podľa všetkého označovali rôzne zvuky.

[Jazyk a obrazy](#)

Rovnako ako v arabskom jazyku existuje niekoľko zvukov, ktoré nášmu netrénovanému sluchu znejú ako niečo medzi „h“ a „ch“. Pre nich sú tie rozdiely ale úplne zreteľné. My ich rozlíšiť nedokážeme. Náš jazyk sa v priebehu času stal foneticky chudobnejším. Podobne znejúce zvuky sa spojili a písmená, ktoré ich označovali sa stali v modernom jazyku prebytočnými.

Auditórium: Znamená to, že sa takto stratili aj niektoré obrazy?

MV: Samozrejme, že sa stratili obrazy. Okrem toho existuje aj druhá strana veci: Náš jazyk má formu artikulovanej reči. Ak sa naň dívame vyslovene ako na nástroj sprostredkovania informácií, potom je maximálne neefektívny.

Ved' mi tu napríklad sedíme a debatujeme o rôznych veciach už štvrtý deň. Každý deň dve hodiny. To o čom debatujeme je zobrazené pred mojím vnútorným zrakom a všetko to čo už bolo povedané, aj to čo ešte povedané nebolo, môže prefíčať ako celok v jednom okamihu.

[Hlavná funkcia jazyka](#)

Hlavná funkcia jazyka vôbec nespočíva v odovzdávaní rôznych významov od jedného človeka k druhému. **Hlavnou funkciou jazyka je bezprostredné riadenie priebehu procesov vo Všehomíre, v spoločnosti**. Pretože keď o niečom rozprávame, vytvárame vlnenia / kmitania, ktoré sa šíria do okolitého sveta. Okolitý svet je tak isto kmitavý systém. Niekde môže vzniknúť rezonancia. Pokiaľ dochádza k rezonancii, vedie to k zmene stavu, občas aj k nevratnému. V prípade, že existuje kaskáda antén (*prijímačov a vysielačov*), tak vyslanie určitej postupnosti harmonických frekvencií, môže aktivovať túto kaskádu antén, a niekde sa niečo môže stať. Ak dokážeme predpovedať, čo a ako sa stane, tak sa dostaneme za hranice obmedzenia Tjutčeva: "*Nám nie je dané predpovedať, ako sa naše slovo odozve*." (T.j. čo všetko naše slovo spôsobí).

Rozdiel medzi ústnou rečou a vnútorným monológom spočíva iba v tom, že

— ústna reč pôsobí priamo na mechanický (vibroakustický) materiálny svet a

— vnútorný monológ prebieha na iných fyzikálnych nosičoch, na poliach vlastných ľudskému biopolu, pracujúcich v inom frekvenčnom rozsahu. Tieto polia *pôsobia na všetko* skrze jemnejšie úrovne organizácie hmoty a kaskády prijímačov/vysielačov.

Okrem toho ľudský organizmus, jeho systém polí, ako som už minule hovoril, sa môže nachádzať v dvoch stavoch:

- Niektoré polia môžu byť uzavreté *samy do seba*,

- A môžu existovať stavy, keď sú polia *napojené na analogické polia* na iných objektoch. Ak sú tieto polia napojené na iné objekty, potom keď odošleme týmto poliam určitú postupnosť harmonických frekvencií, bezprostredne tieto objekty ovplyvňujeme. Čo sa tam potom deje a akým spôsobom, to je otvorená otázka. Avšak fyzika je taká, že inak to fungovať nemôže.

Ak sú polia uzavreté samy do seba a preháňame v nich nejaké myšlienky, energie, ktoré tak nadbytočne zaťažujú prenosovú kapacitu nášho organizmu, môžeme si tak privodiť nejakú mŕtvicu alebo infarkt, či urýchlený rozvoj onkologického ochorenia a mnoho ďalších nepríjemností. Ale toto všetko je na inú debatu.

Vyzerá to teda tak, že od dávnych čias sa systém limitných zovšeobecnení a prvotných rozdielov, ktorými sa opisuje Všehomír — nezmenil. Naďalej je vyjadrovaný týmito 4 komponentmi: priestor a čas — vnímané ako schránka Všehomíru — ktorý je sám o sebe tvorený hmotou a duchom. Duch preniká hmotou, uvádza ju do pohybu a dáva zmysel bytiu. To znamená, že od čias starovekého Egypta sa videnie sveta nikam neposunulo.

Prečo tento systém nemôžeme uznať za dostatočný? Pretože realita je taká, že duch v sebe ukrýva také dve kategórie ako:

— **informácia**, t.j. význam,

— **A algoritmika a kódy** — systém kódovania informácie. Pretože v reálnom svete informácie bez systémov kódovania neexistujú. Technosféra poskytuje mnoho takých príkladov. Technosféra je však tiež iba časť objektívnej reality, v ktorej sa realizujú rovnaké objektívne zákonitosti, ako aj v živote ktoréhokoľvek prvku vo Všehomíre.

Vezmime si napríklad zobrazenie scenérie za oknom. Najprv pozveme umelca s jeho maliarskym stojanom a paletou farieb a on nám na plátne tú scenériu namaľuje. Potom vezmeme klasický fotoaparát, postavíme ho na statív, stlačíme gombík. Vykonáme proces vyvolania fotografického filmu, fotiek a na konci získame rovnakú scenériu. Ďalej vezmeme digitálny fotoaparát a vďaka postupnosti elektrických impulzov a techniky získame ďalšie zobrazenie tej istej scenérie.

Obraz je stále ten istý: ten v prírode, aj ten na plátne maliara, na fotografií alebo na displeji digitálneho fotoaparátu. Čím sa teda odlišuje?

Odlišuje sa materiálnym nosičom. Okrem toho môžu byť na rôznych materiálnych nosičoch rôzne systémy kódovania informácie, pretože napríklad rovnaký obrázok môže byť ako súbor v počítači uložený v rôznych druhoch formátov, ktoré sú v dnešnej dobe dostupné, aj v tých ktoré ešte len môžu byť vymyslené a použité v budúcnosti. To znamená, že samotný obraz scenérie zostáva nemenný, bez ohľadu na to, na akých materiálnych nosičoch a v akých systémoch kódovania je predstavený.

Na druhej strane, jeden a ten istý systém kódovania, napríklad formát jpg môže byť schránkou pre rôzne obrazy. V počítači každého z nás je knižnica fotiek, medzi ktorými sú scenérie, vlastné portréty, fotografie priateľov, príbuzných a rôzne iné fotografie. Všetky sú uložené v rovnakom formáte.

Trojjednota

To nás privádza na myšlienku, že môže existovať iný systém limitných zovšeobecnení a prvotných rozdielov, ktorými možno charakterizovať Všehomír. Tento systém v terminológii súčasnej vedy môže byť nazvaný ako *trojjednota* — *hmoty, informácie a miery*.

Matéria — je to, z čoho sa Všehomír skladá; to čo sa v ňom pretvára.

Informácia — to sú obrazy, významy, ktoré sú sami o sebe nemenné a nezávislé od materiálnych nosičoch.

Miera - je limitné zovšeobecnenie, ktoré vo *vzťahu k hmote* predstavuje maticu jej možných stavov a možných prechodov z jedného rovnovážneho stavu do iného. Vo *vzťahu k informácii* je miera systémom kódovania informácie a všetkých možných algoritmov pretvárania informácie.

Celkovo tento systém hraničných zovšeobecnení či prvotných rozdielov umožňuje opísať rovnaký Všehomír, ktorý opisuje aj JA-centrický 4-jediný systém: jednoty *priestoru, času, hmoty a ducha*. Až na to, že vďaka nemu sa otvárajú nové obzory reality a ukazujú sa niektoré nedostatky predchádzajúceho systému.

[Miera](#)

Svätý Augustín sa raz vyjadril v tom duchu, že ak sa ho nepýtajú čo je to čas, tak mu je všetko jasné, no akonáhle sa ho na to opýtajú, tak zrazu to chápanie vecí, jej jasné vnímanie, niekam vyprchá. Úplne rovnaké je to aj s priestorom, pričom súčasné fyzikálne modely sú také, že v niektorých z nich je rozmernosť priestoru na úrovni makro iná ako na úrovni mikro.

— T.j. Na úrovni makro je to 3-rozmerný svet.

— A na úrovni mikro je to v jednom z modelov 11-rozmerný svet.

Pokiaľ sa však jedná o jeden a ten istý priestor, tak prečo je na úrovni makro 3-rozmerný a na úrovni mikro 11-rozmerný?

Keď sa pozrieme, ako to vyzerá v odbore merania, tak ohľadom matérie je nám všetko jasné: *kilogram, mol, elektrónvolt*, keďže fyzika uznáva rovnocennosť hmoty a energie. No ako je to s priestorom? A ako je to s časom? V metrologickom inštitúte *mier a váh* sú dva etalóny:

- Jedno meradlo je etalónom času,

- Druhé meradlo je etalónom priestoru, dĺžky.

Každé meradlo vyžaruje monochromatické svetlo určitej frekvencie. Vo vzťahu k metru — určitý počet vlnových dĺžok tohto meradla predstavuje meter. Vo vzťahu k sekunde — určitý počet celých periód kmitania vyžiarených druhým meračom predstavuje sekundu.

Vzniká otázka, prečo musíme prevádzkovať ako etalóny 2 meradlá? Veď v podstate nič nebráni tomu, aby sa jedno vyplo a šetrila tak energia. Nerobiť si zbytočnú hlavu s jeho konštrukciou, obnovou, a na základe vlnovej dĺžky vyžiarenej druhým meradlom, určiť dĺžku metra a zároveň aj dobu trvania jednej sekundy. Zrejme tu ale zapracovala psychologická zotrvačnosť: miera priestoru je meter, a miera času je sekunda, takže by mali byť oddelené.

Podme ale ďalej. Mierou množstva hmoty je kilogram. Existuje etalón kilogramu (*etalón hmoty je vyrobený z hmoty!!!*).

Čo sa týka etalónu priestoru — Prečo bola najprv etalónom dĺžky (metru) tyč zo zliatiny platiny a irídia, neskôr čosi ďalšie a teraz to je počet vlnových dĺžok ?!

Ukážte nám meter ako etalón merania priestoru vyrobený z priestoru!

Ukážte nám sekundu ako etalón merania času vyrobený z času!

Ak sa s týmito návrhmi obrátite k fyzikom, tak si budú myslieť, že si robíte srandu. Ak budete na tom trvať, tak buď bude nasledovať záchvat hystérie s tým, že *"vôbec nepoznáte fyziku a žijete v hlbokkej nevedomosti"*, alebo v krajnom prípade zavolajú psychiatrov. Avšak podobné otázky sú prirodzené a logické. No v systéme limitných zovšeobecnení typu *„hmota, duch, priestor, čas“* na ne neexistuje odpoveď.

V systéme trojjednoty *matérie, informácie a miery* odpoveď na tieto otázky existuje, pretože priestor i čas sú v tomto prípade iba plodom matérie v súlade s matricou jej bytia. Tu teda nič nebráni priestoru, aby bol na úrovni makro 3-rozmerným a na úrovni mikro 11-rozmerným či X-rozmerným.

Ak je teda priestor a čas iba produktom hmoty, potom je pochopiteľné, že žiadne etalóny priestoru zhotovené z priestoru a žiadne etalóny času zhotovené z času existovať nemôžu. No porovnateľnosť rôznych fragmentov materiálneho Všehomíru si vyžaduje zavedenie etalónu priestorovej porovnateľnosti (súrozmernosti), ktorým naozaj môže byť meter alebo niečo iné. Pretože sa však bavíme o porovnateľnosti materiálnych objektov, tak etalón musí byť pochopiteľne tiež materiálным. A keďže sa bavíme o porovnateľnosti, tak to, čo zvolíme ako etalón, bude subjektívne a otázka spočíva len v tom, nakoľko je výber etalónu subjektívne vhodný.

Hovorí o tom scéna z kresleného filmu „*O 38-mich papagájoch*“, kde si veľhad robí starosti s tým, ako je vlastne dlhý... Papagáj ho zmeria svojou dĺžkou a vyhlási, že je dlhý 38 papagájov a jedno malé krídlo. Potom to celé zopakuje mačiak a veľhad z toho usúdi, že „*v papagájoch je oveľa dlhší*“. Ak by však neexistovalo subjektívne rozhodnutie papagája, tak veľhad by zostal nezmeraným a tvoril by nejakú jednotkovú dĺžku samotného veľhada, ktorá by mu slúžila ako etalón vo vzťahu k nemu samému.

Približne rovnaké je to s časom, pretože celá história merania času je otázkou súvzťažnosti priebehu procesov v materiálnom svete s nejakým etalónovým procesom. Čo môže byť tým etalónovým procesom?

História takých procesov pozná veľa.

— Piesočné hodiny.

— Klepsydra – čiže vodné hodiny, kde namiesto piesku kvapká voda, tiež môžu slúžiť ako etalón.

— Nepáči sa vám subjektivita takých hodín? Tak prosím, môžeme si vziať astronomický etalón, pričom sú dva: *denný cyklus* otáčania Zemegule a *ročný cyklus* pohybu planéty po orbite.

Rad kultúr je etalónom historického času, to je výmena dynastií. Teraz technika došla tak ďaleko, že sa rozhodli, že keď elektrón pri prechode z jednej orbity na druhú vylúči žiarenie, tak dĺžka vlny tohto žiarenia je etalón. A dĺžka periódy druhého žiarenia, vyžarujúceho inú svetelnú vlnu je etalón sekundy. Tu všetko zapadá na svoje miesta a popritom sa odhaľujú možnosti, ktoré boli skryté pri chápaní sveta na osnove 4-komponentnej sústavy. Pretože, keď sa hovorí, že duch prestupuje prírodou a uvádza ju do pohybu (*hmotu do pohybu*), tak to zodpovedá tomu, že silové polia vzájomne reagujú s hmotou, v iných formách jej stavu.

Keď sa hovorí o tom, že duch v sebe nesie významy, tak to znamená, že existujú nejaké informácie a existujú nejaké procesy ich spracovania, existujú kódovacie systémy. Oddávna existuje taký trend, ktorému sa hovorí numerológia, podľa ktorého je celý život podriadený číslam. Áno, naozaj je podriadený — v Mendeleevejovej periodickej sústave prvkov je táto podriadenosť jasne zobrazená. Z pohľadu videnia sveta skrz 3-jednotu *matérie, informácie a miery* — je to však názorný príklad toho, že miera sa naozaj v živote prejavuje jak vo Všehomíre ako celku, tak aj v ktoromkoľvek jeho fragmente.

No ak sa pokúsime opísať procesy v kategóriách „*hmota, priestor, čas, duch (energia)*“, tak všetko čo sa týka informačno-algoritmických procesov sa určitým spôsobom skrýva v *duchu*. Túto neurčitost' každý bádateľ odhaľuje vo svojich slovách a ďalší bádateľ potom vo svojich. Preto to v oblasti humanitných disciplín, ktoré sa snažia opísať človeka v iných aspektoch než tých platónskych (*že človek je dvojnohý tvor bez peria a so širokými nechtami*), vyzerá tak, že sa nedá zhodnúť, nakoľko tu existuje subjektivismus. Ak sa určitý subjektivismus viac-menej rozšíri a začne byť všeobecne prijímaný, tak potom áno, jeho prívrženci môžu pochopiť jeden druhého.

Príkladom môžu byť všetci prívrženci Gumiljovovej "teórie pasionárnosti" etnogenézy. Keď sa ale pozrieme na samotnú "teóriu pasionárnosti", tak v prírodných vedách sa termín

"pasionárnosť" javí byť metrologicky nekonzistentným, ak ich navzájom porovnáme. A ak analyzujeme čo vlastne Gumil'ov chápe pod termínom "etnikum", tak:

— V jednom prípade mu na vyhlásenie "*Toto je etnikum*" stačí iba jedno jediné tvrdenie: "*My sme iní ako tí ostatní*".

— A v druhých prípadoch na to aby charakterizoval etnikum vyžaduje veľký počet príznakov, vrátane charakteristiky krajiny. Pretože podľa jeho teórie, etnogenéza je procesom idúcim mimo sociálnu oblasť a je podmienená prírodou, teda miestom kde k etnogenéze dochádza, a teda charakteristikou krajiny.

Áno, možno povedať, že Gumil'ov ako prvý vo vede poukázal na to, že etnogenéza je procesom, v ktorom hrajú rolu aj faktory mimo sociálnej oblasti. No tvrdiť, že Gumil'ov uspokojivo opísal proces etnogenézy, jej dynamiku a príčinnno-následkové vzťahy majúce miesto v etnogenéze, že všetko je opísané dostatočne — tak to skrátka tvrdiť nemožno, práve kvôli tomu, že „teória pasionárnosti“ vznikla v lone koncepcie 4-komponentnej sústavy limitných zovšeobecnení a vyjadruje určitú jej tzv. duchovnosť.

S tým priamo súvisí aj Ključevského aforizmus: „*Zákonitosť (opakovanie) historických javov je nepriamo úmerná ich duchovnosti*“. Ak sa používa matematický termín „nepriamo úmerný“, tak opäť vzniká otázka ohľadne merateľnosti. V čom by sa mala merať duchovnosť? V JA-centrickom videní a chápaní sveta na základe 4-komponentnej sústavy *hmota, duch, priestor a čas* na túto otázku odpoveď neexistuje.

Ak sa vrátíme k téme rozvoja vedy, tak samotné delenie matérie na *hmotu a ducha* tiež vyplýva z nášho JA-centrizmu, pretože k deleniu na hmotu a duch došlo na základe vnímania sveta človekom. Čo je viditeľné a hmatateľné — to je hmotu. Čo viditeľné a hmatateľné nie je, ale napriek tomu existuje, a dokonca má možnosť ovplyvňovať viditeľné a hmatateľné veci — to je duch.

Avšak v histórii všetkých národov, všetkých kultúr existovali ľudia, ktorí v dôsledku rôznych príčin disponovali širšou mierou vnímania než ostatní ľudia. V mnohých prípadoch boli schopní vidieť polia, počuť mimo rozsah bežného ľudského vnímania. Ak by ich vnímanie sveta bolo normou, potom by existoval iný systém limitných zovšeobecnení, tiež vychádzajúcich z JA-centrizmu (*spojeného s ľudským organizmom a jeho systémom zmyslových orgánov*).

Ďalej sa objasňuje taká vec, že alternatíva k JA-centrickej sústave je tiež známa oddávna, pretože v rade kabalistických textov sa priamo hovorí o tom, že svet je *trojjednota matérie, informácie a miery*. Sú však nazvané jazykom príslušnej epochy. No pod týmito termínmi, ak budeme hovoriť o vlastnostiach toho, čo je tam vymenované, je možné identifikovať práve to, čo sa v dnešnej vedeckej terminológii nazýva *matériou, informácií a mierou*.

V koráne sa 25. Súra (kapitola) nazýva Rozlíšenie. Je tam veta: „Boh stvoril všetky veci a dal im obraz v súlade s mierou“. V iných variantoch prekladu sa hovorí o tom, že všetko existuje v súlade s božím predurčením a obraz všetkého plyní z predurčenia. Ak budeme interpretovať tieto informácie z koránu v terminológii súčasnej vedy, tak opäť prichádzame k trojjednote matérie, informácie a miery.

Preto vzniká otázka: oddávna existujú dva systémy limitných zovšeobecnení, avšak kultovým sa stal iba jeden z nich, na základe ktorého sa odvíja všeobecne dostupná veda a buduje sa vzdelávací systém. Ako už bolo ukázané, tento systém vykazuje určité vady, vďaka ktorým

nie je možné popísať niektoré javy existujúce vo svete, zatiaľ čo druhý systém tieto vady nemá.

Prečo je teda jeden kultovým a druhý tajným alebo nevyužitým? Odpoveď na túto otázku má dva aspekty. Pretože ak používate dokonalejší systém chápania sveta, tak v určitých situáciách budete mať výhodu nad tými, ktorí používajú primitívnejší systém. A v tých prípadoch, keď ich prognostika bude chybná, vy budete schopný aplikovať svoju životaschopnú predpoveď. Nakoniec to povedie k vzniku systému, v ktorom tí, čo používajú primitívnejší systém, sú závislí na tých, ktorí si osvojili ten dokonalejší. To je jedna strana veci.

Druhá strana veci spočíva v tom, že samotný systém trojjednoty matérie, informácie a miery automaticky nevyplýva z JA-centrickeho vnímania, pevne naviazaného na organizmus človeka. Tento systém môže vzniknúť buď ako produkt intelektuálnej ľudskej činnosti, alebo ako čosi, čo je človeku ponúkané zvonka a s čím sa po nejakej dobe rozmýšľania môže buď stotožniť alebo to odmietnuť.

Čo judaizmus tají

Ešte jedna z tém koranického Zvestovania spočíva v tom, že tvorcovia historicky reálneho judaizmu utajili časť vedomostí, ktoré boli dané Mojžišovi pre osvetu všetkých ľudí. Ten problém utajenia tesne súvisí s tým, že ak máme výhodu, tak sú na nás všetci ostatní závislí. V takom prípade máme možnosť nimi manipulovať a realizovať to, čo v marxizme dostalo názov *"vykorisťovanie človeka človekom"*. Aj keď frázu „človeka človekom“ je potrebné dať do úvodzoviek, pretože **pre Človeka nemôže byť druhý človek objektom vykorisťovania**. Vykorisťovaním sa rozumie cieľavedomé budovanie systému, v ktorom jedni pracujú, ale z produktov ich práce sa v prevažnej väčšine tešia iní, a oni samotní dostávajú z plodov svojej práce len to, čo po takomto prerozdelení zostane.

Približne tak to funguje v turbo-reaktívnom leteckom motore: kompresor je tu potrebný, pretože vháňa vzduch do turbíny, avšak kompresor spotrebováva energiu, ktorú vyrába turbína. Tu funguje približne to isté, čo z pohľadu vývojárov leteckých motorov. Bolo by žiaduce znížiť podiel energie odoberaný kompresorom, aby účinnosť turbíny bola vyššia.

Z pohľadu budovania davo-„elitárnych“ systémov je rovnako ideálny taký systém, v ktorom vykorisťovaní spotrebovávajú minimum, ich výkon je maximálny, a ich samotných je tiež minimum. A „elita“, ako každá správna „elita“, má všetko pod palcom a žije pre svoju zábavu. Pracovného procesu sa nezúčastňuje buď vôbec, alebo sa angažuje iba v nejakých prestížnych profesiách, ktoré jej zabezpečujú dostatok voľného času a vysokú úroveň bezpečnosti.

Preto to vyzerá tak, že 4-komponentné vnímanie sveta vzniká samostatne na základe prirodzeného vývoja ľudského organizmu, na základe informácií, ktoré mu poskytujú ľudské zmysly. Bohužiaľ, v konečnom dôsledku sa ukazuje, že nie je plnohodnotné, a svojou štruktúrou sa podobá tomu videniu sveta, ktoré sa nachádza aj v psychike vysoko vyvinutých živočíchov.

Ak si vezmeme religiózne chápanie sveta, tak v abrahámskych náboženstvách (v ich *pôvodných verziách*) je poslaním človeka byť zástupcom božím na Zemi. V etape rozvoja ľudskej osobnosti, keď dieťa prechádza od toho, čomu sa v dospelosti vraví *démonický typ režimu psychiky* k *Ľudskému typu režimu psychiky*, keď začína premýšľať o objektivite dobra a zla, o tom, aby jeho obmedzené možnosti boli vždy v harmónii s životom, s neobmedzenosťou Všemohú, musí tak či onak naraziť na náboženskú problematiku. A práve

približne v tejto dobe, by mal človek na základe vlastných intelektuálnych snáh prejsť od JA-centrického chápania sveta k chápaniu sveta vychádzajúceho od Boha, ktoré bolo ľudstvu v Zvestovaniach neraz odovzdávané, a ktoré sa zakladá na limitných zovšeobecneniach, prvotných rozdieloch — trojjednoty matérie, informácie a miery.

Ak sa bližšie pozrieme na takéto videnie sveta, tak uvidíme, že sa rozvíja smerom od celku k jednotlivosti. Pretože existuje život a život predstavuje Boha a ním vytvorený Všehomír. Tento Všehomír je trojjednotou matérie, informácie a miery v rôznych obrazoch (podobách), s ktorými sa ľudia stretávajú na rôznych úrovniach organizácie Všehomíru. Rovnaký systém limitných rozdielov slúži na opísanie jak makrosвета, tak aj mikrosвета, či procesov v spoločnosti alebo technických procesov. Takým spôsobom sa vytvára mozaikový obraz chápania sveta a mozaikové videnie sveta. Tento mozaikový obraz je vo svojich hrubých črtách jednotný pre všetkých. A rozdiely spojené s rozdielnosťou osudov ľudí, s rozdielmi v ich profesijnej činnosti, vedú iba k tomu, že niektoré prvky tejto mozaiky (obrazu) sú u jedných prepracované detailnejšie a u druhých menej detailne — no vzájomné pochopenie a súčinnosť medzi nimi je každopádne možná. Pretože v tomto obraze sveta je vždy možné dopracovať určité detaily, ktoré rozdeľujú oblasti kompetencie každého z nich a získať vzájomné pochopenie v toku objemnejších procesov.

V podmienkach JA-centrizmu, kde sa vďaka osobitosti systému limitných zovšeobecnení zďaleka nie vždy môžu odborníci z rôznych oblastí medzi sebou dohodovať, pretože mnohé otázky metrologického zabezpečenia činnosti nemôžu byť v podstate vyriešené, nakoľko v pojme duch (energia) je ukrytého príliš veľa toho, čo nemá jednoznačnú definíciu v aspekte metrologickej konzistentnosti.

Preto, ak chceme hovoriť o skutočnom Človeku — k tomu je potrebný nielen Ľudský typ režimu psychiky, stabilný a nezvratný, nemenný vo všetkých životných situáciách, v bdelosti i v spánku, — ale je treba ešte uskutočniť aj prechod od JA-centrického *chápania sveta*, od JA-centrického *vnímania sveta*, k mozaikovému chápaniu sveta na základe trojjednoty hmoty, informácie a miery. V takom prípade človek môže riešiť mnohé životné problémy a realizovať svoje poslanie zástupcu božieho na Zemi.

To otvára ešte jednu tému, pretože minule tu bolo povedané, že obnova ľudského pokolenia po dobu celej nami známej histórie bola podriadená všeobecným biosférym zákonitostiam, podľa ktorých pôrodnosť vždy prevyšuje kapacitu prírodných podmienok, následkom čoho prebytoční jedinci hynú, buď v dôsledku vnútrohrovej konkurencie, vplyvom prírodných faktorov, alebo iných biologických druhov, pretože v biosfére je všetko prepojené potravinovým reťazcom, t.j. všetci sa navzájom požívajú. Odtiaľ plynú vojny a zločinnosť ako nevykoreniteľné faktory života spoločnosti, v ktorom sa ľudský typ štruktúry psychiky nestal normou, ale ktorý by sa všetci mali snažiť dosiahnuť ešte na začiatku mladosti, ak mladosť definujeme okamihom, keď formovanie štruktúry organizmu a psychiky osobnosti ešte nebolo dokončené, ale pohlavný pud sa už aktivoval (puberta).

A ak máte ľudský typ režimu psychiky a žijete v kultúre, v ktorej je to pre všetkých dospelých normou, že tento typ všetci dosahujú (*vo svojom osobnostnom rozvoji*) na začiatku mladosti, tak potom čo? Potom to vyzerá tak, že človek, ktorý dosiahol ľudský typ režimu psychiky je emocionálne sebestačný za všetkých životných okolností. A to privádza k otázke o mieste a úlohe emócií v psychike človeka. Poďme sa na to pozrieť.

Človek rieši nejaké riadiace úlohy. Jeho vedomie vo svojom bežnom každodennom stave disponuje nemennou, pomerne obmedzenou operačnou rýchlosťou 15 bitov za sekundu, 7 až 9 objektov naraz. No svet je popísaný ďaleko väčším množstvom parametrov než siedmimi až deviatimi. A v tých riadiacich procesoch, ktorých sa človek zúčastňuje, sa tie parametre tiež nejako menia. Takže kam a ako miznú všetky tie informácie? Úlohu emócií v psychike človeka umožňuje pochopiť takáto inžinierska analógia:

Predstavte si, že konštruujeme nejaký systém. Operátor by mal sedieť za riadiacim pultom a kontrolovať priebeh určitých procesov. No keďže operátor je len jeden a možnosti jeho vedomia sú obmedzené, tak na prístrojovom pulte alebo na displeji môžeme zobrazovať len obmedzené množstvo parametrov. Budú to teda tie najdôležitejšie parametre, ktoré zobrazíme na týchto prístrojoch alebo na displeji.

A čo urobíme s tými ostatnými parametrami? Pokým všetko prebieha normálne, tak operátor ich nemusí poznať, no ak dôjde k nejakej chybe, potom bude treba ich zobrazit' buď na doplnkových číslicových prístrojoch, alebo ich presmerovať na displej a získať tak pozornosť operátora. Takže na pult pridáme ešte kontrolku, ktoré bude svietiť na zeleno ak je všetko v poriadku. Pokiaľ niekde nastane porucha, kontrolka začne svietiť na červeno a môže začať vydávať aj zvukový signál, aby si ju operátor lepšie všimol. Keď kontrolka začne svietiť na červeno, operátor sa obráti k systému, vyvolá na displeji zobrazenie tých parametrov, ktoré spôsobili, že sa rozsvietila červená kontrolka a začne vykonávať potrebné riadiace úkony, aby systém vrátil do režimu, keď sú kontrolné parametre zobrazené na displeji a kontrolka bude svietiť na zeleno.

Možný je ešte jeden variant. Signálna kontrolka sa rozsvieti tak jasne, ako dajaká lampa! Rovnako emócie — tie fungujú v psychike človeka podobne ako táto zelená kontrolka. To znamená, že ak všetko prebieha normálne, emócie by mali byť vyvážené, dobré. No ak emócie prekročia únosnú mieru, znamená to, že dochádza k nejakým energetickým poruchám a zelená kontrolka namiesto bežnej funkcie signalizátora začína plniť funkciu svetidla, čo znamená, že niečo je abnormálne. A keď niekomu na dušu sadne mrak, necíti žiadne kladné emócie, tak to znamená, že na nevedomej úrovni psychiky dostal informáciu, ktorá mu hovorí, že niečo nie je tak, ako má byť.

Táto okolnosť nás privádza k otázke, čo je vlastne tým najdokonalejším emocionálno-zmyslovým stavom? Pre človeka, ktorý žije mimo náboženstva a obhajuje ateistické pozície, je táto otázka bezpredmetná. Existuje taký vtip. Sedí Karabas-Barabas pri krbe, v ktorom práve dohorieva Pinokio, v kastroly sa varí polievka z korytnačky Tortilly, pudlík šteká uviazaný na reťazi za dvermi, znásilnená Malvína leží v posteli a Karabas-Barabas si hoví a slastne to celé komentuje: „Je to ako v rozprávke! O niečom takom možno len snívať!“ On sám cíti kladné *emócie*, ale *zmýšľanie* na pozadí ktorého sa rodia tieto emócie — to je zlo.

Takže je tu opäť problém, ako presne zosúladiť *zmýšľanie* a *emócie* vo vzťahu k objektívnemu dobru a zlu? V náboženskom chápaní sveta je odpoveď na túto otázku jednoduchá. Spočíva v uvedomení si, že ***Najvyšší sa nikdy nemýli, a že všetko, čo sa vo Vesmíre deje, sa deje tým najlepším možným spôsobom! A pokiaľ je reč o živote spoločnosti, tak s dodatkom, že sa deje najlepším spôsobom pri tej morálke a etike, ktorá je momentálne ľudstvu, spoločnosti vlastná. A toto poznanie by malo v človeku vyvolávať nanajvyš pozitívne emócie, bez abnormálnych výkyvov.***

Hlavným cieľom akejkolvek psychologickéj praxe je *naučiť sa vyvolávať kladné emócie na pozadí myšlienky, že Najvyšší sa nikdy nemýli*. Nie je veľmi ľahké to dosiahnuť, pretože ak

má človek JA-centricke vnímanie a chápanie sveta, je zaťaženy množstvom problémov a v mnohých prípadoch aj nepríjemnosťami, tak emócie môžu byť čierne, prípadne až depresívne, teda totálna absencia kladných emócií. Ničmenej vedomie toho, že Najvyšší sa nemýli, musí vyvolávať kladné emócie. Takýto pocit možno náhodne zachytiť na zlomky sekundy či viac, dokonca aj v ťažkých situáciách. Potom, keď sa vám ho podarí zachytiť prvýkrát, môžete sa naučiť ho udržiavať po celú dobu, vrátane aj počas ťažkých a občas aj tragických životných situácií. Treba sa to len naučiť dosiahnuť. Ak sa vám podarí dostať do takého stavu, zároveň tým dosiahnete aj celú paletu sprievodných javov. Prečo? Pretože, keď človek zotráva v takomto emočno-zmyslovom stave psychiky, jeho psychika správne spracováva celý tok informácií, ktoré prijíma.

Ak psychika správne spracováva informácie, robí menej chýb pri ich spracovaní a následkom menšej chybovosti sa odstraňujú následky minulých chýb. A pretože nedochádza k vzniku nových chýb, nevznikajú ani žiadne negatívne následky do budúcnosti. Preto sa život v priebehu času stáva kvalitnejším, t.j. nedochádza k nečakaným nepríjemnostiam. To, čo by mohlo potenciálne viesť k nepríjemnostiam, sa už nestáva katastrofou, iba hrozbou katastrofy — teda problémom, ktorý je človek pripravený včas prekonať. Nakoľko sa ukazuje, že v mnohých prípadoch informácia potrebná na prekonanie tohto problému bola vložená do našej psychiky už v detstve, s predstihom desiatok rokov, no len v správnom emočno-zmyslovom stave je človek schopný túto informáciu využiť. Ak emočno-zmyslový stav nie je nastavený správne, potom platí príslovie „má dlhé vedenie“, „niekto mu stojí na kábli“, alebo „po bitke je každý generál“. Po tom čo urobil nejakú hlúposť, uvedomí si, že sa to dalo riešiť aj inak, a mohol sa nepríjemnosti vyhnúť.

Auditórium: Takže vy sa domnievate, že ak človek niečo robí a má pritom kladné emócie, dobrú náladu; cíti, že mu tá činnosť nie je nepríjemná; že ho to zaujíma, — je to ukazovateľom toho, že robí správnu vec?

MV: Nie, to ešte neznamená, že robí správnu vec, veď v tom vtipе Karabas-Barabas mal...

Auditórium: A ako to teda máme chápať?

MV: Ako to chápať? Tá veta, že Najvyšší sa nemýli, s ktorou sa musia spájať kladné emócie, to je tá ladička pre nastavenie psychiky organizmu. Ako to funguje?

Naladenie emočno-zmyslového stavu

Zložíte zo steny gitaru, ktorá tam visela povedzme 3 - 4 mesiace, pôsobila na ňu vlhkosť, teplota a všeličo iné. Začnete hrať a gitara neladí. Stískate správne akordy a struny nedávajú tú melódiu, ktorú ste chceli počuť, ale akúsi kakofóniu. Čo treba urobiť? Musíte vziať gitaru a správne ju naladiť. A potom už môžete znova hrať melódiu, akú si želáte. No samotný proces ladenia gitary, to ešte nie je hra na gitare. Nie je. Je to len ladenie gitary, príprava pred hrou, no je nevyhnutná. S ľudskou psychikou je to rovnaké. Zvykneme sa ráno prebudiť, a v tej nálade, ktorá sa sama nejako navodila, si dovoľíme kludne začať nejakú činnosť. Skutočnosť je ale taká, že po prebudení by sme si mali naladiť správny emočno-zmyslový stav. A až keď si ho naladíme, tak môžeme začať niečo robiť. Ak cítime, pristihneme sa pritom, že emočno-zmyslový stav sa nám rozladil, treba si ho obnoviť. Preto moslimská tradícia predpisuje moslimom, aby sa modlili 5x denne, pretože samotná modlitba je nástrojom, ktorým človek môže obnoviť normálny zmyslový stav svojej psychiky, nehovoriac už o tom (*hoc mnohí to nevedia a nechápu*), že pohyb tela pri moslimskom modlitebnom rituáli, je tak isto spôsobom, ako naladiť organizmus a uviesť ho do správneho stavu.

Auditórium: A tí čo nie sú moslimovia?

MV: Tí, čo nie sú moslimovia, musia riešiť tieto úlohy nejakým iným spôsobom. Pričom moslimovia to majú vyriešené vďaka automaticky opakovanému rituálu s podmienkou, že sa človek neklania modlitebnému koberčeku, ale reálne modlitbou vstupuje do kontaktu s Bohom.

Auditórium: A možno to bol prvotný zámer, keď sa v Koráne hovorilo o piatich modlitbách. A nemali na mysli to, v čo sa to dnes premenilo.

MV: V podstate skutočnosť je taká, že historicky sformovaný islam je na míle vzdialený tomu, čo sa Mohamed snažil odovzdať ľuďom, no to je ich problém. Skutočným problémom celého ľudstva je prechod ku kultúre, v ktorej sa ľudský typ štruktúry psychiky dosahuje v mladosti (pred pubertou) a všetci v ňom žijú ďalej celý svoj život.

Mrak na duši

Ďalej to funguje tak, že ak žijete a ladička vám funguje správne (Najvyšší sa nemýli) a zodpovedajú tomu aj (pozitívne) emócie, potom ak niečo nebude v poriadku, vypláva to na povrch buď jasne na úrovni vedomia, alebo to vyvolá určité emócie. T.j. na pozadí dobrých emócií sadne zrazu na dušu mrak, ako sa hovorí. Vtedy je treba prerušiť činnosť, vrátiť sa do normálneho emočno-zmyslového stavu a spýtať sa hlbín svojej psychiky: „*Prečo mi sadol na dušu mrak? Čo to znamená? Čo mám robiť?*“ Odpoveď sa obvykle vynorí. Ak tento okamih odignorujeme, následne sa ukáže, že ten mrak na duši bol prejavom nejakých (vnútorných) predpokladov (*pričom podčiarkujem že predpokladov*) vzniku nejakých nepríjemností, ku ktorým dôjde neskôr. To znamená, že v danom okamihu, keď na dušu padol mrak, bolo možné týmto nepríjemnostiam zabrániť. V mnohých prípadoch len jednoduchou myšlienkou: „Nech sa to nestane“ alebo iným spôsobom.

Auditórium: Michail Viktorovič, chcel by som sa uistiť, či som správne pochopil čo bolo povedané o päťnásobných modlitbách moslimov — že časťou modlitby je nielen samotný vnútorný duchovný kontakt, prednášanie slov v podobe informačného kódu, ale aj fyzické cvičenie, klaňanie sa pri modlitbe ?

MV: Áno.

Auditórium: Možno to prirovnať k tomu, že keď sa bavíme o začiatku dňa, tak treba naladiť nielen svoj um, ale aj telo, napríklad v podobe rozcvičky?

MV: Neviem, či práve v podobe rozcvičky alebo nie. Všimnite si napríklad mačku, tá sa nachádza v bdelom stave približne 30-37% dňa. Po zvyšok doby mačka drieme. A čo urobí mačka, keď sa prebudí? Preťahuje sa. Preťahuje si všetky svaly: dopredu, dozadu, na všetky strany ako sa dá. A keď skončí s preťahovaním, nemá v tele ani jeden sval preležaný, nenatiahnutý. Prečo to robí? V podstate okolo 30-40% práce pri prečerpávaní krvi v organizme človeka vykonávajú kostrové svaly. Ak svalový tonus opadne, tak dokonca aj pre tréňované srdce to má rovnaký efekt ako akútna srdcová nedostatočnosť. Preto jedným z tajomstiev fyzickej kultúry je skutočne tajomstvo riadenia vlastného svalového napätia. Ak sa teda prebudíte a správne sa ponahujete, urobíte viac ako pri návšteve posilňovne a vykonávať tam bez znalostí ktovie čo. Ak si človek osvojí návyky riadenia svalového napätia, nezaberie to toľko času a energie ako posilňovňa, ale výsledky sú lepšie.

Okrem toho, vo väčšine prípadov sa nesprávne pohybujeme. Existuje určitá geneticky predprogramovaná lадnosť pohybu a mačka, tá ju nenarušuje. Pozrite sa ako mačka sedí s ohnutým chrbtom a pritom o nej nikto nepovie, že sa hrbí — pretože je to určitá fáza pohybu. Porovnajte to s dnešnou populáciou, s mládežou, kde ľudia so správnym držaním tela prakticky ani neuvidíte. Následky toho sú očividné, pretože v organizme je všetko navzájom prepojené.

Biopolia orgánov

Každá orgán vylučuje nejaké svoje biopolia, v ktorých potom fungujú ďalšie orgány. Je to jedna z variant cukrovky druhého typu, keď obličky poklesnú vzhľadom k svojej ideálnej anatomickej polohe o centimeter, centimeter a pol až dva. Dá sa to vyliečiť za týždeň pomocou masáže a gymnastiky, ktoré dokážu vrátiť obličky do ich správneho anatomického stavu. Preto každé chybné držanie tela, pôsobiace na posun orgánov vzhľadom k ich anatomickej ideálnej polohe (ale aj vplyvom nárastu telesného tuku medzi orgánmi) — značne poškodzuje zdravie. Je to škodlivé pôsobenie, ktoré nie je liekmi odstrániteľné. Dá sa odstrániť len cestou vrátenia orgánov do ich anatomickej ideálnej polohy. No to je len časť problému.

Druhá časť problému je spojená s pohybom. Veľmi často sa stáva, že niekto sa nesprávne pohne a sekne ho v chrbte; skúsil zdvihnúť ťažkú vec a čosi si natiahol a pod. Čo sa v takýchto prípadoch deje? Ak to povieme termínmi *náuky o pevnosti a pružnosti*, tak v niektorých bodoch organizmu, v svalstve, väzive, v kĺboch — napätie vplyvom námahy prekročilo tú úroveň, ktorá je pre organizmus hraničná. Ďalej sa vyjasňuje taká vec, že človek môže zaujímať pózy, v ktorých je napätie všetkých svalov približne rovnaké. Takéto pózy možno nazvať napätovo vyrovnané. V takých polohách môže ľudský organizmus zvládnuť veľmi vysokú mechanickú záťaž. Okrem iného je schopný *plynúť*, t.j. plynule (plavne) prechádzať z jednej napätovo vyrovnanej pózy do druhej. Plavnosť pohybov, pri ktorej človek prechádza z jednej napätovo vyrovnanej pózy do iných, sa blíži práve tomu geneticky predprogramovanému lадnému pohybu, ktorý naša kultúra tak potláča. Ak sa človek naučí pohybovať ako jeden celok, prechádzať z jednej napätovo vyrovnanej polohy do druhej, potom môže pristúpiť k chladničke, čupnúť si k nej, natiahnuť ruky, zdvihnúť ju a postaviť sa aj s ňou a prenášať ju.

6 – 7 ročné dieťa, ktoré ovláda plavnosť pohybu, je schopné zneutralizovať 90kg ťažkého bitkára, preplneného ambíciami pôsobiť ako tvrďas, pokiaľ ten neovláda tiež plavnosť napätovo vyrovnaného pohybu. Prečo? Pretože, ak ho chytiť za prst alebo ucho, môže ho dostať do takej polohy, v ktorej niektorý jeho sval alebo väzivo vďaka napätiu prekročí svoj prah bolestivosti a je koniec.

Keď sa v starých povestiach hovorí o tom, že: *bohatier chytil niektorého zo svojich protivníkov za nohy, mávol s ním do strany, pričom zvalil rad domov, potom mávol s ním doľava, kde zvalil ďalšie* — tak je to z nášho pohľadu hyperbola, čiže preháňanie. No z druhého uhla pohľadu je to len informácia o tom, že bohatier zvládal techniku plavného napätovo vyrovnaného pohybu, zatiaľ čo jeho protivníci nie.

Okrem iného je nám tiež známy tretí Newtonov zákon – *každá akcia vyvoláva rovnako veľkú reakciu opačného smeru*. V 70-tych rokoch raz ukázali film, filmový týždenník z radu „Úspechy vedy a techniky“ alebo „Chcem poznať všetko“. Zbijačka vyrobená v jednom Kyjevskom inštitúte čohosi, ktorá bola ťažká 2,5 alebo 3 kilogramy a ktorej jedinou oceľovou časťou bolo dláto, pretože zvyšok bol vyrobený z organického skla ... Tak táto zbijačka porušovala tretí Newtonov zákon a vo výsledku svojou účinnosťou prekonala tú štandardizovanú banickú zbijačku, s ktorou ťažili uhlie, a ktorá bola oveľa ťažšia. Prečo to takto fungovalo? Pretože v mechanike, okrem dynamiky vzájomnej zrážky tiel, môžu vznikať

ešte určité vlnovej procesy. Ak lúskneme palcom, nie je to len lúsknutie, začne sa šíriť aj vlna a v určitých podmienkach a s určitou zbehlouťou môže takéto lúsknutie vyvolať takú údernú vlnu v organizme protivníka, akú normálne vyvolá pomliaždenie v dôsledku výbuchu niečoho objemného poblíž. Preto svet v ktorom žijeme nie je celkom taký, ako sme si zvykli ho vnímať, existuje v ňom veľa neznámeho.

Ale to sme sa vzdialili od témy, že ak je človek emocionálne sebestačný, potom sa na základe ladičky (*že Najvyšší sa nemýli*) stane nezávislým na mnohých veciach, vrátane inštinktnými podmienených potešení. A následne dochádza aj k prednastaveniu fyziológie organizmu a človek prechádza do režimu, kedy deti prestávajú byť náhodným produktom sexuálnych inštinktnými podmienených želaní. Ak sa stotožníme s myšlienkou, že duša bola obdarená telom preto, aby sa človek naučil milovať, tak milovať je možné len vtedy, keď aspoň v určitých okamihoch dosahujeme Ľudský typ režimu psychiky. Potom nebude obnova pokolenia prebiehať pod vplyvom inštinktov ako napríklad keď v New Yorku vybuchla transformačná stanica, ostala tma a za deväť mesiacov sa zaplnili všetky pôrodnice. Deti sa budú plodiť, rodiť, vyrastať a vychovávať v láske, a stanú sa aj v biologickom poňatí individuami, prevyšujúcimi svojimi zdravotnými a biologickými ukazovateľmi absolútnu väčšinu tých, ktorí teraz žijú na planéte.

Láska

Existuje jedno podobenstvo zo stredoveku. Akýsi čert, ktorý počul o láske, ktorá mu vraj bráni zvädzať ľudí k hriechu, sa rozhodol, že sa o tejto téme poradí so svätým. Svätý mu dlho niečo vysvetľoval. Čert si to všetko pozorne vypočul a urobil si záver, že láska je len ľudský výmysel, reálne neexistuje, a preto môže naďalej pokračovať vo svojom zvädzaní ľudí k hriechu, tak ako to robil predtým. Vo svete skrátka existujú veci, ktoré sa formálne slovami nedajú dokázať a slovne vyjadriť, pretože hoci existujú, no zakaždým sú vyjadrené niečím neopakovateľne konkrétnym. Láska je jednou z takýchto vecí, ktoré sa formálne logicky nedajú kodifikovať. Každý sa musí naučiť milovať život, ostatných ľudí aj sám seba. Preto by človek mal mať príslušné vedomosti a praktické návyky, aby mohol uskutočňovať lásku v živote, prejavovať lásku v praxi svojim konaním.

A to je v podstate pre dnešok všetko.